★ „על באריקדות נ־פגש־ניפגש!", שרו צירי גח"ל כשהחליטו לפרוש מממשלת הליכוד הלאומי

המרד

האיש שנשאר קרח מכאן ומכאן — עזר וייצמן מגיב ביאוש

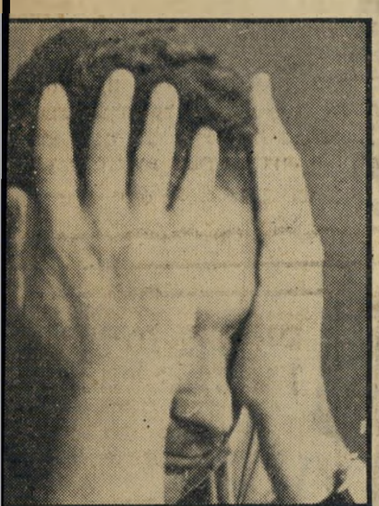

השישה בדרך החוצה

מעמד הסיום של כנס מרכזי גח"ל, בו הוכרע ברוב של חמישה קולות — 117 נגד 112 — בעד פרישה מהממשלה. ששת שרי גח"ל, אלימלך רימלט, אריה דולצין, יוסף ספיר, מנחם בגין, חיים לנדאו ועזר וייצמן, עומדים דום בפעם האחרונה כשרים, שרים **התקפה** ויוצאים ממשלת הליכוד הלאומי.

במשך **כמה שעות** היה נראה כי גלגל ההיסטוריה חזר 25 שנה אחורנית. כנס מרכזי גח"ל, שכונס ביום השני בערב בבנין מיפעל הפיס בתל־אביב כדי להחליט בעד או נגד פרישת שרי גח"ל מהממשלה, דמה — באותם רגעים בהם לא הזכיר אסיפות בעלות גדון מסויים של מס־לגות מסויימות — לאסיפת לוחמי מחתרת.

ותיקי האצ"ל והלח"י השתלטו על ה־מיקרופונים, וכשהם נרגשים ונסערים, שרו בכל עוצמת־קולם שירים כמו „זה הדור נועד למרד!", „הם לא ישברו אותנו — אנחנו גם לא נכוף הגב!" „שתי גדות לירדן — זו שלנו, זו גם כן!" ו„על באריקדות ניפגש, ניפגש!"

נדמה היה כי עוד מעט יצאו החוצה, כשבפתח יחלקו להם את הסטנים ורימוני־היד ויפתחו במרד נגד ממשלת ישראל, ב־דיוק כשם שלחמו בכובש הבריטי.

הדברים לא נעשו במרומז. הם נאמרו בגלוי. היה זה עובד בן־עמי, ראש עיריית נתניה ואיש תנועת ארץ־ישראל השלימה, שביטא מע, הבמה את הרגשת רוב הנוכ־חים בכנס. הגם שתמך, משיקולים משלו, בהישארות גח"ל בממשלה, זעק בן־עמי ה־ישיש מעל הבמה: „אם יוחלט על נסיגה, נלך למחתרת! נלך למרד!"

אנשי המפלגה הליברלית שישבו באולם, נראו חיוורים וקפואים. רבים מהם הרגישו כי נקלעו למצב שאין להם עוד כל שלי־טה עליו. אנשי חרות השתלטו על הכנס, הכתיבו את אוירתו ואת סיגנונו.

למרות התפארותו של מנחם בגין כי ההכרעה בכנס נפלה ברוח דימוקרטית, לא יצליחו שום מילים למחוק את ההתרשמות של המשקיפים האוביקטיביים שנכחו באו־לם. היה זה כנס של יצרים לוהטים, של סרור פנימי ושל פולחן המנהיג.

★ ★ ★

„נכיא החוצה!"

דוגמא המוחשית ביותר לכך ניתנה בשעת נאומו של מנחם בגין, שניסה לשכנע את צירי הכנס להצביע נגד

(המשך בעמוד 35)

ההכרעה

בגין, המנהיג, מוקף ב־תומכיו המוחאים כף בהתלהבות שעה שחיים לבנון (מוסתר על־ידי השר יוסף ספיר) מודיע על תוצאות ה־הצבעה. קדמה להקראה שירה בציבור של שירי מחתרת, „מהימים הטובים", בהשתת־פותם של שרי פלג חרות בחטיבת גח"ל.

בגי מצביע

מנחם בגין מ־שלשל את פתק ההצבעה שלו לקלפי. כל אחד מ־236 הצי־רים שהשתתפו בכנס מרכזי גח"ל, רשם על פתק **לעזוב** או **לא לעזוב**. ההצבעה היתה חשאית וחלוקת הקולות לא היתה לפי הגושים המרכיבים את גח"ל.